

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Republika Hrvatska
TRGOVAČKI SUD U SPLITU
S P L I T

R R U N E

Prisposoba

11-01-2016

Prisposoba za posao
POŠTA
Broj prijave
Tiskovnik

65. Pž-8492/15-4

REPUBLIKA HRVATSKA

RJEŠENJE

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Dubravke Matas, predsjednika vijeća, Lenke Čorić, suca izvijestitelja i Mladena Šimundića, člana vijeća, u stečajnom postupku nad dužnikom LUCIS d.o.o., OIB 89038966528, Trogir, Put Dragulina 76/B, odlučujući o žalbi EDVARDA UGRINE iz Trogira, Put Dragulina 76/b, zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnog postupka, kojeg zastupaju punomoćnici Marin Karuza i Ivan Krželj, odvjetnici u Splitu, protiv rješenja Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015., u sjednici vijeća održanoj 29. prosinca 2015.

riješio je

Uvažava se žalba EDVARDA UGRINE, zastupnika po zakonu stečajnog dužnika do dana otvaranja stečajnog postupka, ukida rješenje Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015. u točki A izreke i predmet u tom dijelu vraća prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

Obrazloženje

Rješenjem Trgovačkog suda u Splitu poslovni broj St-247/12 od 13. studenog 2015. pod točkom A otvoren je stečajni postupak nad trgovačkim društvom Lucis d.o.o., OIB 89038966528, Trogir, Put Dragulina 76/B, 13. studenog 2015. u 14,30 sati kada su to rješenje i oglas o otvaranju stečajnog postupka istaknuti na c-Oglasnoj ploči suda, s tim da pravne posljedice otvaranja stečajnog postupka nastupaju 14. listopada 2013. kada je prvo rješenje o otvaranju stečajnog postupka istaknuto na oglasnoj ploči suda (točka I. izreke rješenja), za stečajnog upravitelja imenovana je Mira Hajdić iz Splita (točka II. izreke), pozvani su stečajni vjerovnici da u određenom roku prijave svoje tražbine stečajnom upravitelju, razlučni i izlučni vjerovnici da obavijeste stečajnog upravitelja o svojim pravima, a dužnici stečajnog

dužnika da svoje obveze bez odgode ispune stečajnom upravitelju za stečajnog dužnika (točke III. do V. izreke). Točkom VI. izreke rješenja sud je odredio vrijeme i mjesto održavanja općeg ispitnog ročišta i izvještajnog ročišta, a točkama VII. i VIII. određeno je da će se rješenje o otvaranju stečajnog postupka upisati u sudski registar i u zemljišne knjige Općinskog suda u Splitu i Stalne službe tog suda u Trogiru, te objaviti na e-Oglasnoj ploči suda. Pod točkom B izreke rješenja ukinute su sve mjere osiguranja određene rješenjem tog suda poslovni broj St-247/12 od 30. lipnja 2014. i određen upis brisanja tih mjera u sudskom registru i u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu i Stalne službe tog suda u Trogiru.

Protiv dijela tog rješenja o otvaranju stečajnog postupka žalbu je pravovremeno podnio Edvard Ugrina, u svojstvu osobe koja je bila zastupnik po zakonu stečajnog dužnika do dana nastupanja pravnih posljedica otvaranja stečajnoga postupka zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava tvrdeći da su zaključci suda o svim bitnim okolnostima pogrešni, kontradiktorni i nezakoniti. Tako žalitelj tvrdi da nije utvrđeno postojanje stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje jer su zaključci suda o tome potpuno proturječni sadržaju isprava i to pregledu dnevnog prometa, potvrdi Financijske agencije od 14. listopada 2013. i izvješću o solventnosti na dan 15. listopada 2013. koje negiraju pravilnost zaključka suda da su dužnikovi računi bili zatvoreni na dan 11. listopada 2013., a prije toga su bili u neprekidnoj blokadi dulje od 60 dana. U pogledu utvrđivanja aktivne legitimacije predlagatelja za pokretanje ovog stečajnog postupka, žalitelj tvrdi da su razlozi obrazloženja proturječni sadržaju odluka suda donesenih tijekom prethodnog postupka, posebno zaključka o izvođenju vještačenja te sadržaju izvotka iz zemljišnih knjiga za nekretnine u vlasništvu zakonskog zastupnika dužnika i društva Sukno d.o.o. za koje je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio da su bile u vlasništvu stečajnog dužnika. Zatim žalitelj posebno opširno obrazlaže svoje stajalište o tome da je vještačenje radi utvrđivanja vrijednosti imovine opterećene založnim pravom provedeno suprotno Zakonu o prostornom uređenju, Uredbi o procjeni vrijednosti nekretnina i Pravilniku o metodama procjene vrijednosti nekretnina, te posebno da je prvostupanjski sud zanemario okolnost da je vještak vrijednost čest. zem. 106/2 i 106/3 uvećao za vrijednost komunalnog i vodnog doprinosa i ostalih troškova, iz čega izvodi zaključak da vrijednost imovine koja je opterećena razlučnim pravom nije utvrđena na pravilan i zakonit način, a time nije utvrđena ni aktivna legitimacija predlagatelja kao razlučnog vjerovnika. U odnosu na visinu tražbine ukazuje na proturječnost podataka o stanju duga koje je predlagatelj priložio posebno u pogledu evidentiranja glavnog duga, za koje je dužnik tražio razjašnjenje, a prvostupanjski sud je to odbio držeći da se radi o odugovlačenju postupka i zloupotrebi prava. Smatra kako je ukazao na činjenicu da je punomoćnik predlagatelja ujedno i sudski tumač koji je preveo isprave potrebne za utvrđivanje visine tražbine, pa je sud morao isključiti sudjelovanje te osobe u formiranju dokazne građe, a kako to nije učinio, došlo je do bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 1. i stavka 2. točke 1. Zakona o parničnom postupku, kao i do povrede ustavnog prava dužnika da njegov slučaj pravično, javno i u razumnom roku ispita zakonom ustanovljeni, neovisni i nepristrani sud. Konačno, žalitelj ističe kako je dužnik tijekom prethodnog postupka isticao da pred istim sudom vodi postupak radi utvrđenja ništetnosti predmetnih ugovora o kreditu, ali je dužnikove tvrdnje o tome prvostupanjski sud odbio s obrazloženjem da bi i u slučaju da sud utvrdi ništetnim te ugovore postojala obveza vraćanja onoga što je primljeno po osnovi tih ugovora, kao i da su ugovori o kreditu potvrđeni od strane javnog bilježnika. Zbog svega navedenog žalitelj smatra kako su razlozi pobijanog rješenja proturječni sami sebi do te mjere

da nema suvislog obrazloženja, zbog čega se uopće ne može ispitati. Predlaže ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U odgovoru na žalbu predlagatelj Heta Asset Resolution Ag, Klagenfurt (ranije Hypo Alpe-Adria-Bank International Ag) ističe kako je žalitelj iznio niz tvrdnji koje su irelevantne za ovaj postupak, a s druge strane smatra da je prvostupanjski sud pravilno utvrdio postojanje predlagateljeve tražbine i stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje odnosno postojanje svih bitnih činjenica na temelju kojih je donio pravilnu odluku o otvaranju stečajnog postupka nad dužnikom. Predlaže odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Žalba je osnovana.

Ispitavši pobijano rješenje na temelju odredbe članka 365. stavka 2. Zakona o parničnom postupku u vezi s člankom 381. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 148/11-pročišćeni tekst i 25/13; dalje: ZPP) i člankom 6. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 82/06, 116/10, 25/12 i 133/12) u granicama žalbenih razloga, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a, kao i na pravilnu primjenu materijalnog prava (članak 356. ZPP-a), žalbeni je sud utvrdio da je rješenje nepravilno i nezakonito.

Nakon što je u ovoj pravnoj stvari rješenjem ovog drugostupanjskog suda poslovni broj PŽ-9404/13 od 19. studenog 2013. ukinuto ranije doneseno rješenje o otvaranju stečajnog postupka i predmet vraćen prvostupanjskom sudu, u ponovljenom postupku taj sud je osim tražbine po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1562 na koju se predlagatelj pozivao u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka, utvrđivao i vjerojatnost postojanja tražbine po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1301 i po ugovoru o kreditnom odnosu s inozemstvom broj HR/1805, kao i vrijednost nekretnina na kojima je zasnovano založno pravo radi osiguranja predlagateljeve tražbine iz svih navedenih ugovora. Na ta druga dva ugovora u svojim očitovanjima tijekom prethodnog postupka ukazao je upravo dužnik, dok je predlagatelj naveo da po ugovoru broj HR/1805 nema nikakvu tražbinu prema dužniku jer je po tome ugovoru dužnik samo založni dužnik, a nije i osobni dužnik predlagatelja, a po ugovoru broj HR/1301 nije razlučni vjerovnik.

Unatoč tome, prvostupanjski sud je odredio izvođenje vještačenja radi utvrđivanja visine tražbine po svim ugovorima, kao i vrijednosti svih nekretnina koje su dane u залог, neovisno o tome radi li se o nekretninama dužnika ili trećih osoba. Ali je nakon toga ipak pravilno utvrdio da je po ugovoru broj HR/1805 dužnik samo založni vjerovnik, a nije i osobni dužnik predlagatelja i slijedom toga predlagateljevu tražbinu nije uzeo u obzir prilikom utvrđivanja aktivne legitimacije za pokretanje ovog stečajnog postupka. Stoga su irelevantni svi žalbeni navodi koji se odnose na pravilnost utvrđivanja visine tražbine po ovom ugovoru, kao i vrijednost nekretnina kojima je ta tražbina osigurana.

Pravilno je i stajalište prvostupanjskog suda da predlagatelj svoju tražbinu po ugovoru broj HR/1301 ne može namiriti iz stvari na kojoj ima razlučno pravo, jer je za osiguranje te tražbine zasnovao založno pravo na nekretninama treće osobe, a ne dužnika. Prema tome po osnovi ovog ugovora predlagatelj nije i razlučni vjerovnik da bi pored vjerojatnosti svoje

tražbine trebao dokazati i okolnost da svoju tražbinu neće moći namiriti iz stvari na kojima ima razlučno pravo (članak 39. stavak 3. Stečajnog zakona). Stoga je pitanje vjerojatnosti postojanja tražbine iz ugovora broj HR/1301 dovoljno za ocjenu postojanja aktivne legitimacije predlagatelja za pokretanje stečajnog postupka nad dužnikom kao osobnog vjerovnika (članak 39. stavak 2. Stečajnog zakona).

Prema tome za pravilnu odluku suda nije bitno može li predlagatelj svoju tražbinu po osnovi ugovora broj HR/1562 (na koji se prvobitno pozivao u prijedlogu za otvaranje stečajnog postupka) namiriti iz stvari na kojima ima razlučno pravo. Stoga su irelevantni svi žalbeni navodi koji se odnose na pravilnost i zakonitost utvrđivanja vrijednosti založenih nekretnina, kao i visine tražbine po tom ugovoru.

Dužnik nije osporio tvrdnje predlagatelja da je tražbina po ugovoru broj HR/1301 dospjela i nije podmirena, ali je tvrdio da je ugovor ništetan. Osnovano žalitelj tvrdi da u slučaju ništetnosti predmetnog ugovora, dužnik ne bi bio dužan vratiti ono što je primljeno na temelju ništetnog ugovora (članak 323. Zakona o obveznim odnosima, „Narodne novine“ broj 35/05, 41/08 i 78/15; dalje: ZOO), jer dužnik nije ništa primio po tom ugovoru nego se kao jamac platac obvezao da će vjerovniku (predlagatelju) ispuniti valjanu i dospjelu obvezu dužnika (Edvarda Ugrine), ako to ovaj ne učini (članak 104. ZOO-a). Točne su i tvrdnje žalitelja kako okolnost da je ugovor ovjeren od strane javnog bilježnika ne znači da je samim time valjan odnosno da ne može biti ništetan kako to pogrešno smatra prvostupanjski sud. Zbog toga pobijano rješenje nema valjanih razloga o prigovoru dužnika da se radi o ništetnim pravnim poslovima, pa je u tome dijelu učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a.

Iz podataka u spisu proizlazi kako će o pitanju ništetnosti ugovora broj HR/1301 (koji je relevantan za utvrđivanja aktivne legitimacije predlagatelja u smislu članka 39. stavka 2. Stečajnog zakona) odlučivati nadležni sud povodom tužbe koju je Udruga Knez Domagoj sa sjedištem u Splitu, kao tužitelj, podnijela protiv svih ugovornih strana-predlagatelja kao kreditora, zakonskog zastupnika dužnika kao korisnika kredita i dužnika kao jamca platca, kao tuženika. U prilog tome dužnik je priložio tužbu koja je podnesena 24. srpnja 2014. (list 1488. do 1497. spisa), ali nije naveo u kojem stadiju se nalazi taj postupak. Neovisno o tome, za ocjenu o tome je li vjerovnik učinio vjerojatnim postojanje svoje tražbine, prvostupanjski sud je dužan ispitati i ove prigovore dužnika. Pri tome se naglašava da je dovoljno da vjerovnik učini vjerojatnim postojanje svoje tražbine, a ako smatra suprotno, dužnik je dužan dokazati da ta tražbina ne postoji. Ovo posebno zbog toga što je utvrđivanje vjerojatnosti postojanja tražbine u smislu članka 39. stavka 2. Stečajnog zakona potrebno isključivo radi postojanja aktivne legitimacije predlagatelja, za nju je potreban manji stupanj izvjesnosti postojanja tražbine od one koja je potrebna za donošenje presude kojom bi se odlučilo o ništetnosti ugovora iz kojeg tražbina proizlazi. Naime, stečajni postupak ne otvara se zbog toga što postoji vjerojatnost postojanja predlagateljeve tražbine, nego zbog postojanja nekog od stečajnih razloga, a vjerojatnost postojanja tražbine važna je samo za utvrđivanje legitimacije vjerovnika za podnošenje prijedloga za pokretanje postupka u kojemu će se utvrditi postojanje ili nepostojanje stečajnog razloga.

Osim navedenog potrebno je istaknuti da je stečajni postupak hitan (članak 7. stavak 2. Stečajnog zakona) i da razlog za otvaranje stečajnog postupka nije postojanje tražbine

predlagatelja, nego nelikvidnost, nesposobnost za plaćanje ili prezaduženost dužnika (članak 4. stavak 1. i 2. Stečajnog zakona), pa se stečajni postupak ne može prekinuti ili odrediti zastoj postupka, sve dok o ništetnosti predmetnih ugovora, a time i o postojanju tražbine, nadležni sud ne donese pravomoćnu odluku, kako to predlaže žalitelj.

Točne su tvrdnje žalitelja da su postojali razlozi za izuzeće sudskog tumača koji je ujedno i punomoćnik predlagatelja (članak 263. u vezi s člankom 254. i 71. ZPP-a). Međutim, pogrešno žalitelj smatra da je sud trebao nešto učiniti po tom pitanju iako nijedna stranka nije podnijela zahtjev za izuzeće tumača. Sud nije ovlašten sam utvrđivati nepristranost tumača, ako to on ili stranke ne zatraže (članak 254. ZPP-a uz odgovarajuću primjenu odredaba članaka 72. i 73. ZPP-a).

Što se tiče postojanja stečajnog razloga, valja istaknuti da su razlozi iz obrazloženja rješenja doista proturječni sadržaju isprava, jer sud nigdje ne spominje da dužnik na dan 14. listopada 2013. nije imao evidentirane dospjele, a nenamirene osnove za plaćanje i da je na njegovom računu na dan 14. listopada 2013. evidentirano početno stanje od 1,751.631,85 kn, a završno stanje od 1,099.502,51 kn (pregled dnevnog prometa po računu na listu 156. do 162. spisa), te da iz potvrde Financijske agencije (list 154. spisa) proizlazi da na taj dan dužnik nije imao nepodmirenih obveza po računima. Također iz izvješća o solventnosti dužnika na dan 15. listopada 2013. s potvrdom istovjetnosti s izvornikom od strane javnog bilježnika (list 153. spisa) proizlazi da ne postoje dospjele, a nepodmirene obveze; stanje sredstava na računu je 1,099.502,51 kn, prosječno stanje u prethodnih 30 dana je 211.824,56 kn; broj dana neprekidne blokade 0; broj dana blokade računa u proteklih šest mjeseci je 183. Postojanje nesposobnosti za plaćanje prvostupanjski sud je utvrdio na temelju potvrde Financijske agencije od 9. studenog 2015. (list 1541. spisa) iz koje proizlazi da su svi računi dužnika zatvoreni 11. listopada 2013., a da je prije toga dužnik bio neprekidno blokiran 918 dana u iznosu od 646.352,34 kn. Činjenice koje proizlaze iz ove potvrde proturječne su gore navedenim ispravama iz kojih proizlazi da je navedeni iznos blokade podmiren 14. listopada 2013. i da nakon toga dužnikov račun više nije blokiran. Stoga se postavlja opravdano pitanje kako to da je prema potvrdi Financijske agencije račun zatvoren 11. listopada 2013., tko ga je zatvorio, na temelju čega i na koji račun su prenesena sredstava sa zatvorenog računa u iznosu od 1,099.502,51 kn. O tome nema ništa ni u izvješću privremenog stečajnog upravitelja (list 1522. spisa), niti se privremeni stečajni upravitelj bavio tim problemom, nego je samo ustvrdio kako nisu vršene nikakve radnje kojima bi se umanjila imovina dužnika (?), a na ročištu održanom 10. studenog 2015. izjavio je da je upitno iz kojih će se novčanih sredstava podmiriti troškovi stečajnog postupka do prodaje nekretnina.

Zbog svega navedenog ne može se ispitati ni pravilnost zaključka prvostupanjskog suda o tome da je ostvaren stečajni razlog nesposobnosti za plaćanje iz članka 4. stavka 6. Stečajnog zakona, pa je donošenjem pobijanog rješenja učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a na koju ukazuje žalitelj i na koju drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

Zato je na temelju odredbe članka 369. stavka 1. i članka 381. ZPP-a u vezi člankom 6. Stečajnog zakona valjalo ukinuti pobijano rješenje i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovan postupak.

U ponovnom postupku prvostupanjski sud će otkloniti nedostatke na koje mu je ukazano ovim rješenjem kako u pogledu aktivne legitimacije predlagatelja s obzirom na prigovor dužnika o ništetnosti ugovora, tako i postojanja stečajnog razloga nesposobnosti za plaćanje vodeći pri tome računa o odredbama članka 4. stavka 6. do 9. Stečajnog zakona, te donijeti pravilnu i na zakonu zasnovanu odluku o prijedlogu predlagatelja za otvaranje stečajnog postupka nad dužnikom za koju je dužan dati jasne i valjane razloge.

U Zagrebu 29. prosinca 2015.

PREDSJEDNIK VIJEĆA
DUBRAVKA MATAS, v.r.

Za točnost otpredstavka
ovlaštena službenik

[Signature]
ANKICA CURMAN

